

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **S., spol. s r. o.**, zastoupena JUDr. Janem Svobodou, advokátem, se sídlem Příkop 27/2a, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2011, č. j. 961/560/11 35656/ENV/11; OV 12/2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2011, č. j. 961/560/11, 35656/ENV/11; OV 12/2011 a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 31. 3. 2011, č. j. ČIŽP/46/OOV/SR01/1007394.015/11/HZP, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7808 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jana Svobody, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 31. 3. 2011, č. j. ČIŽP/46/OOV/SR01/1007394.015/11/HZP (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni ve výroku 1. uložena pokuta ve výši 20 000 Kč podle ustanovení § 125a odst. 2 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o

vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „vodní zákon“) a podle § 125a odst. 1 písm. l) vodního zákona za to, že dne 4. 5. 2010 žalobkyně neučinila přiměřená opatření, aby látky závadné vodám (silně znečištěné dešťové a výluhové vody) neodtékaly z areálu kompostárny ve Vyskytné nad Jihlavou volně do okolního terénu, čímž došlo k porušení ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona. Ve výroku 2. byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč podle § 125g odst. 6 písm. b) a § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona za porušení § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona, jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že v provozu kompostárny ve Vyskytné nad Jihlavou zacházela se závadnými látkami ve větším rozsahu bez schváleného havarijního plánu.

Žalobkyně uplatnila v žalobě námitky, jež soud pro přehlednost shrnul podle jejich podstaty v následující žalobní body:

Jako **první žalobní bod** namítla, že z hlediska formálních náležitostí předepsaných v ust. § 69 odst. 1 správního řádu napadené rozhodnutí nebylo nikým podepsáno, ani neobsahovalo otisk úředního razítka. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v listinné podobě, a proto mělo mít všechny náležitosti podle ust. § 69 odst. 1 správního řádu. V daném případě nebyl dán žádný důvod pro to, aby rozhodnutí žalovaného v listinné podobě mělo formu používanou v případě jeho doručování v elektronické podobě a následném převedení do podoby listinné. Absenci obsahových náležitostí rozhodnutí podle správního řádu nemůže podle žalobkyně překlenout list papíru s ověřovací doložkou o konverzi do dokumentu v listinné podobě připojený před první stranu napadeného rozhodnutí, jelikož podpis oprávněné úřední osoby a otisk úředního razítka musí být vyhotoven až na konci písemného vyhotovení rozhodnutí a má uzavírat celý text. Podle žalobkyně též podpis osoby provedší konverzi dokumentu žalovaného do listinné podoby („ověřující osoba: M. V.“) nemůže nahradit podpis oprávněné úřední osoby, kterou je podle napadeného rozhodnutí RNDr. M. R., ředitel odboru výkonu státní správy VII, jelikož podpis ověřující osoby M. V. nesplňuje náležitosti dle ust. § 69 odst. 1 správního řádu, podle něhož by bylo možné za určitých podmínek podpis oprávněné úřední osoby nahradit na stejnopisu napadeného rozhodnutí doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Je-li pak k dokumentu připojována ověřovací doložka, tato doložka musí být umístěna až za poslední stránku ověřovaného dokumentu, aby bylo zřejmé, co vlastně bylo předmětem ověření a musí být s listinou spojena pevnou uzávěrou, která musí být přelepena a opatřena razítkem ověřujícího orgánu, aby nemohlo dojít k oddělení jednotlivých listů. To však není případ napadeného rozhodnutí.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítla, že ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě připojená před první stranu napadeného rozhodnutí nesplňuje náležitosti podle ust. § 25 odst. 2 písm. f), g) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, jelikož v ní chybí údaj o tom, zda byl vstup podepsán platným uznávaným elektronickým podpisem nebo označen platnou uznávanou elektronickou značkou, číslo kvalifikovaného certifikátu, na němž je uznávaný elektronický podpis založen, nebo číslo kvalifikovaného systémového certifikátu, na němž je uznávaná

elektronická značka založena, a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát vydal, a dále v doložce chybí datum a čas uvedené v kvalifikovaném časovém razítku, číslo kvalifikovaného časového razítka a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikované časové razítko vydal, byl-li vstup kvalifikovaným časovým razítkem opatřen. Navíc tato doložka obsahuje údaj o tom, že tento dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb., avšak citovaný § 69a zákon č. 190/2009 Sb. neobsahuje. Tento paragraf obsahuje zákon o archivnictví a spisové službě a navíc § 69a zákona o archivnictví a spisové službě na daný případ vůbec nedopadá, jelikož se týká archivace dokumentů v digitální podobě, nikoli provádění autorizované konverze dokumentů, kterýmžto úkonem se ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb. rozumí úplné převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě a ověření shody obsahu těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě připojená před první stranu napadeného rozhodnutí neobsahuje pravý podpis ověřující osoby M. V., přičemž žalobkyni není známo, o čí podpis se jedná, nicméně z jiných rozhodnutí žalovaného, která jí byla doručena, žalobkyně s jistotou ví, že podpis v ověřovací doložce napadeného rozhodnutí nepatří M. V.

V souvislosti s tím žalobkyně namítla, že na první straně napadeného rozhodnutí (nepočítaje jako první stranu ověřovací doložku o konverzi) je v pravém horním rohu drobný křížek a pod ním hůře čitelný drobným písmem napsaný text, z něhož je čitelný pouze text „neplatný podpis“ a ostatní je překryto tmavě šedým křížkem, a tudíž nečitelné. Žalobkyně dovozuje, že napadené rozhodnutí ve formě datové zprávy nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, a proto jako takové nemůže být považováno za rozhodnutí správního orgánu, jelikož není nikým podepsáno.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítla, že podle ust. § 115 odst. 1 vodního zákona, pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl. Práva a povinnosti subjektů na úseku vodního hospodářství upravuje vodní zákon stejně jako ukládání sankcí za správní delikty spáchané podnikajícími právními osobami, tedy pro rozhodování ČIŽP i žalovaného v rámci výkonu státní správy v oblasti vodního hospodářství platí ustanovení správního řádu, a proto měly oba tyto správní orgány postupovat v souladu s ním, což však neučinily.

V pátém žalobním bodu žalobkyně namítla, že žalovaný postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nepřezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP a řízení jeho vydání předcházející s právními předpisy. Při zkoumání odvoláním žalobkyně napadeného rozhodnutí ČIŽP se žalovaný řádně nezabýval obsahem tohoto rozhodnutí, jehož výroky vykazují vady vytčené v odvolání a odůvodnění je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně v odvolání mimo jiné namítala, že se ČIŽP některými jejími námitkami obsaženými ve vyjádřeních nezabývala ani nevysvětlila důvody, proč tak učinila. Žalovaný

toto pochybení ČIŽP nijak nenapravit. Jeho rozhodnutí je tak, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nepřezkoumatelné.

V šestém žalobním bodu žalobkyně namítla, že rozhodnutí žalovaného a zejména rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nerespektuje obsahové náležitosti podle § 68 správního řádu. Žalobkyně zdůraznila, že podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu má být ve výrokové části rozhodnutí mimo jiné uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, přičemž popis jednání účastníka správního sankčního řízení musí být natolik konkrétní, aby bylo možné posoudit, zda je dané jednání správním deliktem, či nikoli. Ve výrocích rozhodnutí ČIŽP je však použit k popisu jednání žalobkyně prostý opis ustanovení vodního zákona, aniž by byl konkretizován podrobnostmi odpovídajícími danému případu.

Docházelo-li tedy dle zjištění ČIŽP k úniku závadných látek, mělo být ve výrocích konkrétně uvedeno, kterými místy se tak děje a do kterých míst konkrétně tyto látky unikaly. Rovněž ve výrocích rozhodnutí ČIŽP chybí uvedení skutečností, z nichž by bylo zřejmé, že vody vytékající z kompostárny měly závadné složení. Má-li totiž být sankcionován únik závadných látek, či nakládání se závadnými látkami, pak musí být v řízení prokázáno, že se skutečně o závadné látky jednalo, což se však v daném řízení nestalo, resp. otázkou závadnosti vytékajících vod se ČIŽP ve svém rozhodnutí nezabývala a žalovaný toto její pochybení nijak nenapravit.

Ve výrocích 1) ani 2) rozhodnutí ČIŽP není uvedena přesná identifikace kompostárny žalobkyně, jelikož umístění kompostárny do obce Vyskytná nad Jihlavou není dostatečně konkrétní. Z tohoto popisu není zřejmé, zda jde skutečně o kompostárnu žalobkyně a kde se nachází. S námitkou žalobkyně vůči absenci přesné lokalizace kompostárny se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.

Ve výroku 2) rozhodnutí ČIŽP není uveden popis způsobu, kterým měla žalobkyně zacházet se závadnými látkami, stejně jako absentuje uvedení konkrétních údajů, na jejichž základě ČIŽP dospěla k závěru o rozsahu, v němž měla žalobkyně skutečně nakládat se závadnými látkami a z čeho ČIŽP dovodila, že tento rozsah je možné považovat za „větší rozsah“ ve smyslu zákona o vodách ve spojení s vyhl. č. 450/2005 Sb.

Tím, že žalovaný rozhodnutí ČIŽP v celém rozsahu potvrdil, de facto převzal žalobkyní vytýkané vady výroků rozhodnutí ČIŽP do napadeného rozhodnutí.

V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně dále namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, protože neobsahuje uvedení jednotlivých podkladů, které měl žalovaný k dispozici pro své rozhodování (chybí přehled obsahu spisu např. alespoň způsobem, jak je obsažen v oznámení o zahájení řízení ČIŽP ze dne 27. 10. 2010). Podle názoru žalobkyně nepostačuje konstatování, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí ČIŽP a obsah předloženého spisového materiálu, jelikož není zřejmé, co konkrétně bylo žalovanému předloženo. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů, jaké důkazy využil, jaké provedl a jak je vyhodnotil pro své rozhodnutí. Rovněž absentuje uvedení aplikovaných ustanovení právních předpisů, neboť nepostačuje uvedení příslušných ustanovení v záhlaví

napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně i v odůvodnění rozhodnutí musí být náležitě vysvětleno, proč byla která konkrétní ustanovení právních předpisů na daný případ aplikována a jak je žalovaný vyložil.

Dále žalobkyně namítla, že byť žalovaný v odůvodnění parafrázoval námitky žalobkyně uvedené v jejím odvolání, přesto se některými jejími námitkami vůbec nezabýval ani nevysvětlil, proč tak učinil.

Jako **sedmý žalobní bod** žalobkyně namítla, že ze spisového materiálu není zřejmé, jakým způsobem bylo ČIŽP i žalovaným provedeno dokazování. Vzhledem k tomu, že obsah spisu tvoří toliko listiny, měl být o provedení důkazů těmito listinami oběma správními orgány podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu minimálně učiněn záznam do spisu, resp. podle § 18 odst. 1 správního řádu sepsán protokol.

V **osmém žalobním bodu** žalobkyně namítla, že ve spisu obsažená fotodokumentace a výsledky rozborů vzorků ze dne 4. 5. 2010 nemohly být podkladem pro vydání rozhodnutí, a to proto, že nebyly důkazem zajištěným podle § 138 správního řádu. Pokud žalovaný konstatoval, že tato skutečnost nevylučuje jejich existenci a možnost použití jako podkladů pro rozhodování, podle žalobkyně tím popírá své dřívější rozhodnutí v téže věci týkající se zajištění důkazů (rozhodnutí ze dne 6. 9. 2010, č. j. 1619/560/10, 52987/ENV/10 sp. zn.: OV 13/2010), v němž výslovně uvedl, že důkazy uvedené toliko v odůvodnění usnesení (fotodokumentaci a odběr vzorků) nelze pro případné další dokazování a navazující správní řízení použít. Jestliže žalovaný jednu a tutéž skutečnost posoudil v rámci jednoho řízení rozdílně, pak měl v napadeném rozhodnutí vysvětlit důvody svého postupu, což však neučinil. Podle názoru žalobkyně správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud v řízení v souladu se zmíněným rozhodnutím žalovaného konstatujícím nepoužitelnost důkazů jako podklady pro své rozhodnutí nepoužila zmíněnou fotodokumentaci ani odebrané vzorky. Žalovaný tedy vyvozuje v rámci odvolacího řízení závěry z podkladů, které byly získány v rozporu se správním řádem, jsou tedy nezákonné, a proto na jejich základě nemohou být činěny žádné skutkové ani právní závěry.

Při nepoužitelnosti fotodokumentace a výsledků rozborů vzorků pak nemá oporu v obsahu spisu závěr rozhodujících správních orgánů o závadnosti vod vytékajících z kompostárny, jelikož k prokázání jejich závadnosti není ve spise obsažen žádný procesně využitelný důkaz.

S otázkou použitelnosti těchto podkladů též souvisí námitka žalobkyně týkající se sepsání dvou různých protokolů o tomtéž úkonu (šetření dne 4. 5. 2010) a poukazující na jejich nepoužitelnost v řízení jako důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí. Podle názoru žalobkyně je otázka použitelnosti (resp. nepoužitelnosti) protokolu o zajištění důkazu a zápisu z inspekčního šetření jako podkladů pro rozhodnutí zásadní, jelikož zejména na těchto listinách stojí skutková zjištění a právní závěry obou rozhodujících správních orgánů. Bylo-li totiž ohledání provedeno v rozporu se správním řádem, pak nelze použít ani jako podklad pro rozhodnutí zjištění učiněná při tomto úkonu a zachycená v protokolu o zajištění důkazu. Kromě toho není dost dobře možné oddělit, která zjištění učinila ČIŽP v rámci ohledání a která během místního šetření, a proto ani zápis z inspekčního šetření nemůže obstát. Kromě

toho tímto zdvojováním zaznamenávání skutkových zjištění (jednak v protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité, jednak v zápisu z inspekčního šetření) dochází k obcházení zákona, kdy ohledání bylo odvolacím orgánem posouzeno jako nezákonné, přesto je jako podklad pro rozhodnutí použit protokol z tohoto úkonu, a kdyby nebylo možné použít ani ten, pak jsou totožná zjištění pro jistotu ještě zachycena v zápise z inspekčního šetření.

V devátém žalobním bodu se žalobkyně vymezuje vůči argumentaci žalovaného týkající se povahy odpovědnosti žalobkyně za správní delikt. Žalobkyně ve vztahu ke stavu zjištěnému dne 4. 5. 2010 poukazovala na okolnosti vyšší moci (v podobě velkého množství přívalových srážek), jejichž působení není možné dost dobře předvídat ani se jim do značné míry při vynaložení veškerého úsilí, které je možno požadovat, nedá předejít. Otázku vyšší moci ponechal žalovaný zcela stranou své pozornosti, čímž se nevypořádal s námitkou žalobkyně uplatněnou v odvolání. Podle ust. § 125l odst. 1 vodního zákona přitom platí, že okolnost vyšší moci je důvodem vylučujícím odpovědnost za správní delikt.

Jako **desátý žalobní bod** žalobkyně namítá, že se závěrem žalovaného, že existenci Bělokamenského potoka a rybníka ve vzdálenosti cca 600 a 750 m od areálu kompostárny není třeba nikterak dále dokazovat, nelze souhlasit. Žalobkyně v odvolání nerozporovala otázku vzdálenosti potoka a rybníka od kompostárny, ale poukazovala na to, že ČIŽP učinila závěr o jejich existenci bez důkazů (ve svém rozhodnutí ČIŽP neuvedla, odkud svou informaci čerpá), tedy závěry ČIŽP ani žalovaného nemají oporu v obsahu spisu ani v dokazování, jelikož v tomto směru nebyl proveden jediný důkaz k prokázání skutečnosti, že se v okolí kompostárny skutečně nachází rybník a potok.

Jedenáctý žalobní bod obsahuje námitku, že poukaz žalovaného na to, že si žalobkyně mohla sama za úplatu opatřit zprávu od Českého hydrometeorologického ústavu, je nepřijatelný, jelikož podle ust. § 52 první věta správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobkyně dostala své povinnosti důkazní, neboť požadovaný důkaz označila, přičemž z žádného ustanovení správního řádu neplyne pro žalobkyni povinnost opatřovat důkazy, které nemá k dispozici.

Pokud pak jde o zprávu ČHMÚ, žalovaný se sice zabýval tímto důkazním návrhem žalobkyně, avšak se nijak nevypořádal s námitkou žalobkyně poukazující na to, že se ČIŽP s tímto jejím důkazním návrhem ve svém rozhodnutí nijak nevypořádala. Zároveň svým postupem porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v odvolacím řízení doplnil podklady pro vydání rozhodnutí (vyžádal si zprávu ČHMÚ až v rámci odvolacího řízení), avšak s touto novou skutečností žalobkyni neseznámil a neposkytl jí žádnou možnost vyjádřit se k nově získaným podkladům ve spisu.

Ve dvanáctém žalobním bodu vyslovila žalobkyně nesouhlas s vypořádáním její odvolací námitky týkající se formálních nedostatků při označování p. V. V. v protokolech sepsaných ČIŽP, neboť podle názoru žalobkyně došlo k porušení ust. § 18 správního řádu a § 2 odst. 1 první věta téhož zákona.

Ve třináctém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že trvá na svých námitkách týkajících se nepřesnosti při prostorovém vymezení sběrného kanálu. Podle žalobkyně

svědek V. hovořil o vytékání vody v prostoru vrat přes záchytný kanálek, avšak v zápise z inspekčního šetření ze dne 4. 5. 2010 není uvedena přesná lokalizace sběrného kanálu v prostoru provozu kompostárny. Není tedy zřejmé, zda svědek hovoří o stejném sběrném kanálu, jehož stav popisuje ČIŽP v tomto zápise, nebo má na mysli úplně jiný „záchytný“ kanálek. Závěr ČIŽP o existenci pouze jednoho sběrného kanálu v prostoru vrat není podložen žádným důkazem, není zřejmé, z čeho toto zjištění ČIŽP učinila. Kromě toho v zápise z inspekčního šetření ze dne 4. 5. 2010 ani v protokolu o zajištění důkazu ze dne 4. 5. 2010 není sběrný kanál lokalizován do prostoru vrat, tudíž skutečně není zřejmé, který sběrný kanál v prostoru kompostárny měla ČIŽP na mysli. Podle názoru žalovaného není pochyb o tom, že svědek hovoří o totožném kanálu jako ČIŽP, avšak na podporu svých závěrů žalovaný uvádí jen nekonkrétní informace a odvolává se na obsah spisového materiálu, aniž by uvedl, z kterého konkrétního důkazu svůj závěr dovozuje.

Jako **čtrnáctý žalobní bod** lze označit námitku žalobkyně, že pokud jde o přítomnost osoby svědka V. V. při šetření dne 4. 5. 2010, není možné tuto osobu považovat za nestrannou ve smyslu ust. § 54 odst. 4 správního řádu, jelikož v případě uložení sankce žalobkyni je tato z 50 % příjmem rozpočtu obce, v jejímž územním obvodu byl správní delikt spáchán, tedy v daném případě je obec Vyskytná nad Jihlavou přímo zainteresována na výsledku správního řízení. Byť dle názoru správních orgánů neměl p. V. vliv na průběh ani výsledek kontroly, přesto není dle názoru žalobkyně nestrannou osobou.

Dále žalobkyně namítá, že nebyla vyvrácena její námitka, že se p. V. mohl seznámit před podáním svědecké výpovědi s obsahem protokolu ze dne 4. 5. 2010, resp. si „osvěžit“ vzpomínky přečtením tohoto protokolu. Žalobkyně nesouhlasí s názorem správních orgánů, že p. V. ke dni konání svého výsledku dne 10. 2. 2011 již nezastával funkci starosty obce Vyskytná nad Jihlavou a že tato skutečnost vylučuje možnost se s protokolem před svým výsledkem seznámit. Žalobkyně namítla, že první výsledek svědka ČIŽP evidentně zvažovala již v říjnu 2010, kdy žalobkyni zaslala oznámení o zahájení řízení spojené se lhůtou k vyjádření se k podkladům, přičemž v oznámení již poukazovala na výsledek svědka V. V této době však svědek byl ještě starostou, a tudíž měl k protokolu přístup. Otázka, do jaké míry je obsah výpovědi svědka V. dne 10. 2. 2011 představován autentickými vzpomínkami a popisem v minulosti vnímaných jevů, tedy podle žalobkyně nebyla správními orgány řádně zhodnocena. Svědek V. ostatně ve své výpovědi uvedl, že se v rámci své funkce starosty účastnil velkého množství kontrol kompostárny žalobkyně, téměř denně. Proto žalobkyně pochybuje o tom, že by si mohl v takovém množství kontrol zapamatovat tolik detailních informací, jak uvedl při svém výsledku dne 10. 2. 2011, aniž by si předtím nepřipomněl proběhlé události přečtením protokolu.

V **patnáctém žalobním bodu** žalobkyně namítla, že ČIŽP neodmítla důkazní návrh na výsledek R. Š., jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, ale ČIŽP se tímto důkazním návrhem žalobkyně vůbec nezabývala a ani ve svém rozhodnutí neuvedla, proč tento důkaz neprovedla. Žalovaný tuto vadu v postupu ČIŽP nijak nenapravit. Žalobkyně akceptuje názor žalovaného, že správní orgán nemusí provést všechny důkazní návrhy, nicméně se selektivním provedením jen některých důkazů je spojena povinnost správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit důvody neprovedení toho kterého důkazu, což se v daném

případě nestalo. R. Š. se měl vyjádřit k tomu, jakým způsobem byla sjednána náprava stavu jímky a sběrného kanálu, v kterémžto kontextu jsou poukazy žalovaného na to, že se p. Š. neúčastnil kontroly dne 4. 5. 2010 a byl přítomen sepsání protokolu o kontrolním zjištění dne 13. 10. 2010, zcela irelevantní.

Podle žalobkyně se žalovaný nevypořádal ani s námitkou žalobkyně, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal i s dalšími důkazními návrhy žalobkyně, a to protokoly o rozborech vody z jímky, oznámením o provedení oprav ze dne 9. 6. 2010, zápisem č. 200 o posouzení vodotěsnosti nádrže Vyskytná ze dne 9. 8. 2010.

V šestnáctém žalobním bodu žalobkyně namítla, že v odvolání poukazovala na absenci důkazů, jež by prokázaly, že závadné vody pocházejí z kompostárny. Žalovaný tuto námitku vyvrací mimo jiné odkazem na fotodokumentaci a rozborů vzorků, které však z důvodů uvedených v rámci osmého bodu žaloby nemohou být podle žalobkyně podkladem pro vydání rozhodnutí. K otázce závadnosti vytékajících vod nebyl v řízení proveden podle žalobkyně jediný zákonným způsobem získaný důkaz. Totéž platí ve vztahu k průsakům a dovozovanému negativnímu vlivu na vegetaci na přilehlém svahu. Nebyla prokázána přímá souvislost mezi stavem vegetace a vytékající vodou. Skutková zjištění stojí pouze na domněnkách svědka Vyvíjala.

V sedmnáctém žalobním bodu žalobkyně namítla, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, že ČIŽP nijak nedoložila, z čeho dovodila, že by žalobkyně měla v provozu kompostárny nakládat se závadnými látkami ve větším rozsahu. Žalovaný se otázkou rozsahu nakládání se závadnými látkami zabýval pouze při odůvodnění výše pokuty, což je podle žalobkyně jednak nedostatečné a navíc žalovaný tímto způsobem nepřipustně nahradil absenci skutkových zjištění a provedení dokazování ČIŽP ve vztahu k otázce rozsahu nakládání se závadnými látkami. Má-li být žalobkyni uložena sankce za nakládání se závadnými látkami ve větším rozsahu, pak musí být prokázáno nejen, že jde o závadné látky (závadnost těchto látek), ale také rozsah tohoto nakládání, který musí být „větší“ ve smyslu vyhl. č. 450/2005 Sb.

Jako **osmnáctý žalobní bod** lze označit námitku žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně týkající se sepisování protokolu dne 13. 10. 2010 pouze za přítomnosti p. Š. a neinformování zástupce žalobkyně o tomto úkonu, ačkoli minimálně od 26. 5. 2010 muselo být ČIŽP známo, že je žalobkyně v řízení o uložení pokuty zastoupena advokátem JUDr. Janem Svobodou. Bylo-li tedy sdělení o sepsání závěrečného protokolu ze dne 7. 10. 2010 doručeno jen žalobkyni a nikoli jejímu zástupci, porušila ČIŽP svým postupem ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Předložení dokladů při kontrole nelze podle žalobkyně považovat za úkon, u něhož by byla nutná osobní přítomnost žalobkyně. I kdyby žalobkyně připustila ČIŽP dovozovanou nezastupitelnost účasti při úkonu odpovědného pracovníka za provoz kompostárny, přesto trvá na tom, že měla o tomto úkonu informovat také jejího zástupce.

V devatenáctém žalobním bodu žalobkyně namítla, že žalovaný zcela pominul námitku žalobkyně vůči absenci skutkových zjištění ve vztahu k určení počátku doby, od níž měla žalobkyně nakládat se závadnými látkami v rozsahu, k němuž je nutné mít zpracovaný

havarijní plán. Má-li být žalobkyni přičteno k tíži „dlouhodobé“ nakládání se závadnými látkami (od doby zahájení provozu kompostárny), pak je podle žalobkyně nezbytné tento závěr podložit skutkovými zjištěními. V řízení však nebylo zjištěno ani prokázáno, od kdy měla žalobkyně v kompostárně nakládat se závadnými látkami ve větším rozsahu, tedy chybí přesné určení počátku období, od něhož měla mít zpracován havarijní plán.

Dvacátý žalobní bod je představován námitkami týkajícími se úvah žalovaného o výši uložených pokut. Podle žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou uvedeny a náležitě zhodnoceny skutečnosti, jež vzal žalovaný v potaz při přezkoumávání výše uložených pokut, a proto je v této části jeho rozhodnutí nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné.

Závěr žalovaného o adekvátnosti uložených sankcí není podložen relevantním zhodnocením všech zákonných požadavků předepsaných vodním zákonem při ukládání sankcí. Podle žalobkyně má být z odůvodnění výše sankce zřejmé, jak se konkrétní hlediska uvedená v zákoně promítla do výše uložených pokut, což však není případ rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutí není zřejmé, zda se žalovaný při přezkoumávání výše sankcí vůbec zabýval hledisky dle ust. § 1251 odst. 2 vodního zákona.

Ve vztahu k pokutě ve výši 20 000 Kč žalovaný odkázal na obsah rozborů odebrané vody, z důvodů vymezených v osmém žalobním bodu však tento rozbor podle žalobkyně nebyl použitelný. Závěr žalovaného o vysoké potencialitě rizika ekologické havárie při vypouštění odebraných vod do vod povrchových či podzemních opírající se o stanovisko vedoucího odboru hygienických laboratoří Zdravotního ústavu se sídlem v Brně není možné akceptovat, jelikož žalovaný s tímto stanoviskem vedoucího odboru hygienických laboratoří Zdravotního ústavu se sídlem v Brně žalobkyni v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu neseznámil.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a jakým způsobem žalovaný ověřil, zda přijaté opatření v podobě uložených pokut je v souladu s veřejným zájmem a zda koresponduje požadavku správního řádu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

K výši uložených pokut žalobkyně namítá, že uložené sankce jsou příliš přísné a neodpovídají jak „závažnosti“ žalobkyni vytýkanému pochybení, ani skutečnosti, že nedošlo k bezprostřednímu znečištění povrchových či podzemních vod, stejně jako že účastník v kompostárně nenakládá s nebezpečnými odpady. Žalobkyně se domnívá, že ukládání sankcí za zásahy do životního prostředí je jednou z forem, jak dosáhnout prosazení zákona o vodách v praxi, a proto by sankce měly vůči podnikatelským subjektům plnit především stimulující a výchovnou funkci a nikoli výlučně represivní, neboť od výše pokuty se odvíjí také výše peněžních prostředků připadajících do příslušných rozpočtů a z ochrany životního prostředí se snadno může stát hon na podnikatele.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že prvoinstanční i druhoinstanční správní řízení proběhlo v souladu se správním řádem. Žalovaný považuje jak výrok, tak odůvodnění

rozhodnutí za řádně formulované s tím, že sankcionované správní delikty byly dostatečně specifikovány z hlediska věcného, časového i místního. Rozhodnutí jako celek umožňuje jeho adresátovi seznat, jaké konkrétní jednání je mu vyčítáno. V daném případě nemohou vzniknout pochybnosti, že kontrolována byla inspekci kompostárna (bývalé hnojiště) nacházející se na území obce Vyskytná nad Jihlavou na stejnojmenném katastrálním území (k. ú.). Na území obce a v příslušném k. ú. Vyskytná nad Jihlavou se jiná kompostárna nenachází. Přes námitky uvedené v žalobě je evidentní, že i v průběhu správního řízení si byla žalobkyně dobře vědoma, za jaký skutek (spáchaný v konkrétní) lokalitě jí má být sankce uložena, jakož i v jakém konkrétním jednání ČIŽP spatřuje spáchání deliktů.

Podle žalovaného dále z kontextu žaloby vyplývá snaha rozhodnutí o uložení sankce zvrátit především poukazováním na domnělé procesní deficity rozhodování, jakož i přehnanými požadavky na formalizovanou podobu všech postupů správních orgánů. Podle žalovaného však samotný správní řád celkem logicky s jistou mírou „nedokonalosti“ v rámci procesu správního rozhodování počítá (§ 89 odst. 2 správního řádu) a rovněž judikatura soudů se konzistentně staví proti přepjatému formalismu. Ostatně správní soudy jsou povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob a důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem může být tedy jediné takové pochybení správního orgánu (důvodně tvrzené žalobkyní), které mělo nebo alespoň reálně mít mohlo dopad do jejích veřejných subjektivních práv žalobce. V tomto ohledu nicméně žalobkyně podle žalovaného nic konkrétního ve své žalobě neuvádí a svoji povinnost tvrzení tak dle přesvědčení žalovaného neunesla.

Co se týče žalobkyní namítaných nedostatků písemného vyhotovení doručovaného rozhodnutí, k tomu žalovaný uvádí, že správní řád rozlišuje písemné vyhotovení rozhodnutí, tedy jeho originál, který je součástí spisu, a stejnopisy písemného vyhotovení rozhodnutí, které jsou doručovány účastníkům řízení. Forma stejnopisu rozhodnutí není přitom vázána na formu originálu. Originál rozhodnutí i stejnopis rozhodnutí předložený žalobkyní splňují požadavky, jež na tyto dvě odlišné formy téže písemnosti § 69 odst. 1 správního řádu. Výsledná podoba stejnopisu rozhodnutí odesílaného adresátovi závisí mj. také na formě, v níž je orgánem veřejné moci vykonávána spisová služba. Žalovaný vede elektronickou spisovou službu, proto provedl pro adresáta, který nemá zpřístupněnu datovou schránku (doručováno právnímu zástupci žalobkyně), podle § 69a odst. 4 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o archivnictví), převedení rozhodnutí v digitální podobě na rozhodnutí v analogové podobě, a tento dokument mu poté řádně doručil způsobem upraveným v § 19 a násl. správního řádu. Žalovaný tedy neprováděl žalobkyní mylně namítanou autorizovanou konverzi rozhodnutí ve smyslu zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, nýbrž postupovalo dle § 69a odst. 4 zákona o archivnictví.

Převedení rozhodnutí bylo provedeno postupem zaručujícím věrohodnost původu dokumentu, neporušitelnost jeho obsahu, čitelnost dokumentu a bezpečnost procesu převedení. Pokud se jedná o způsob označení a spojení listin, tyto zákon o archivnictví (ani jeho prováděcí právní předpis) blíže neupravuje, tj. speciální požadavky žalobkyně, aby ověřovací doložka byla umístěna až za poslední stránku ověřovaného dokumentu a spojení

bylo přelepeno a opatřeno razítkem ověřujícího orgánu, nemají oporu v právních předpisech. Pro případ, že by soud přece jen shledal na vyhotovení stejnopisu rozhodnutí doručeného žalobkyní určité nedostatky, žalovaný uvádí, že oba dokumenty jsou identické jak v označení, tak ve výroku i v odůvodnění, a rozdíly, které mezi oběma vyhotoveními rozhodnutí event. jsou, nezakládají jejich skutečnou odlišnost. Krom toho, měla-li žalobkyně ve vztahu k jí doručenému stejnopisu rozhodnutí pochybnosti, mohla využít svého práva ve smyslu § 69 odst. 4 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá případná vada stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí jeho nezákonnost či dokonce žalobkyní tvrzenou nicotnost. Blíže k tomu žalovaný odkazuje i na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek č. j. 2 Azs 22/2006 - 102 ze dne 11. 1. 2007 a dále na rozsudek č. j. 1 Azs 158/2004 - 50 ze dne 17. 8. 2005.

Názor žalobkyně, že rozhodnutí o pokutě je v rozporu s ust. § 68 správního řádu žalovaný rovněž odmítl. Správní orgán do výrokové části rozhodnutí zahrnul jak řešení otázky, která je předmětem řízení, tak právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Rovněž tak odůvodnění rozhodnutí splňuje všechny zákonné požadavky, správní orgány se opřely o skutečnosti zjištěné v rámci provedených inspekčních šetření, jež byly v řízení potvrzeny svědeckou výpovědí bývalého starosty obce. Relevantní podklady inspekce konstatovala v příslušných dokumentech (oznámení o zahájení správního řízení, vyrozumění účastníka řízení o dalším postupu), přičemž účastník řízení měl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Stěžejním základem odůvodnění jsou pak správní úvahy a závěry, k nimž správní orgány dospěly. Tyto považuje žalovaný za dostatečně přesvědčivé a vycházející z provedeného řízení. Rovněž aplikaci konkrétních právních předpisů, vypořádání se s návrhy a námitkami žalobkyně a odůvodnění výše uložené pokuty se inspekce i ministerstvo věnovali dostatečně.

Dále byl podle žalovaného v průběhu řízení správními orgány zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a odpovídající jsou i právní závěry. To, že je jednání žalobce případně dále konkretizováno v odůvodnění rozhodnutí, neznamená, že by byl skutek, za který je pokuta ukládána, nedostatečně ve výroku rozhodnutí vymezen. Z výroku rozhodnutí o uložení pokut se jednoznačně podává, že žalobkyně při provozování kompostárny Vyskytná nad Jihlavou porušila jednak povinnost stanovenou v § 39 odst. 1 vodního zákona, když neučinila přiměřená opatření, aby dne 4. 5. 2010, při kontrole inspekce, látky závadné vodám nevnikaly do povrchových nebo podzemních vod a ohrožovaly tak jejich prostředí, jednak povinnost vyplývající z ust. § 39 odst. 2 písm. a/ vodního zákona, když prokazatelně zacházela v době kontroly inspekce se závadnými látkami bez schváleného havarijního plánu.

Co se týče údajných nedostatků dokazování, žalovaný má za to, že závěry, jež správní orgány učinily, zřetelně plynou z učiněných skutkových zjištění – žalovaný odkázal na shromážděné podklady rozhodnutí, tj. inspekční zápisy a protokoly z 4. 5. 2010, 7. 5. 2010, 13. 10. 2010 a 10. 2. 2011, včetně připojené fotodokumentace či výsledků kontrolního odběru vzorků, a k jejich dovozování tedy není nutno činit nějaké zvláštní dokazování, jak požaduje žalobkyně, tím spíše za situace, kdy správní orgán provádějící řízení o správním deliktu je vybaven pracovníky, kteří jsou ve vztahu k předmětu řízení odborně způsobilí tyto otázky

posoudit. Podle žalovaného protokol z kontroly může být jediným či určujícím podkladem, a pokud byla kontrola provedena v souladu se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, pak nelze úspěšně namítat nezákonnost následného správního řízení o deliktu. Jako zcela absurdní označil žalovaný požadavek žalobkyně na provedení dokazování existence Bělokamenského potoka resp. rybníka, které správní orgány zmínily ve svých rozhodnutích na dokreslení možného ohrožení vodního prostředí činností kompostárny (jejich existence je totiž skutečností obecně známou, již není zapotřebí v řízení dokazovat).

Důvodné není ani zpochybňování objektivnosti inspekčních zjištění ze strany žalobkyně, neboť jednak byl šetření dne 4. 5. 2010 přítomen starosta obce, na jejímž území se kompostárna nachází, jednak sama provozovatelka se prostřednictvím odpovědné osoby zbavila možnosti být přítomna inspekčnímu šetření s odběrem vzorků. Žalobkyně nevyužila ani svého oprávnění uplatnit podle smyslu § 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, námitky proti protokolům ze dne 7. 5. 2010 resp. 13. 10. 2010.

Žalovaný je přesvědčen o zákonnosti a věcné správnosti svého rozhodnutí. Výkon činnosti provozovatelky bez schváleného havarijního plánu představuje ohrožovací typ deliktu, ze skutkových okolností případu také zřetelně plyne absence havarijního plánu od samého počátku provozu kompostárny, k čemuž právní úprava umožňuje při stanovení výše sankce přihlédnout. Ostatně skutečnost, že sama žalobkyně následně po zjištěních inspekce z 4. 5. resp. 7. 5. 2010 plán opatření pro případy havárie (havarijní plán) nechala zpracovat a předložila jej dne 6. 10. 2010 ke schválení příslušnému vodoprávnímu úřadu (tento jí byl schválen rozhodnutím Magistrátu města Jihlava č. j. MMJ/OŽP/8642/2010-2, 128395/2010/MMJ vyhotoveným dne 3. 11. 2010) dostatečně svědčí o tom, že jej byla povinna mít ke své činnosti ve smyslu § 39 odst. 2 písm. a/ vodního zákona k dispozici (a tedy, že naplnila příslušnou skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona).

K námitce žalobkyně, že k inspekci zjištěnému úniku závadných látek došlo v důsledku zásahu vyšší moci („vis maior“) k čemuž měl žalovaný přihlédnout ve smyslu § 125l odst. 1 vodního zákona jako k okolnosti vylučující odpovědnost, žalovaný předně konstatuje, že provozovatelka v tomto směru neunesla svoji důkazní povinnost, ačkoli jí z cit. ust. vodního zákona zřetelně plyne. Vzhledem k tomu, že od počátku bylo zřejmé, že vyvinění by mohlo eventuálně přicházet v úvahu jen při zcela mimořádných okolnostech (typu déletrvajících přívalových dešťů působících v regionu povodňovou situací), obstaral si odvolací orgán ještě za účelem posílení přesvědčivosti svého rozhodování vyjádření své příspěvkové organizace - Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky Brno (toto pak přenesl v nezbytném rozsahu i do odůvodnění svého rozhodnutí), jež potvrdilo, že takový stav v předmětné lokalitě, i přes zaznamenaný déšť, nemohl v rozhodné době nastat. Tímto postupem žalovaného nedošlo k porušení procesních práv žalobkyně, jež by mohlo mít dopad do jejich veřejných subjektivních práv. Nedůvodná je podle žalovaného rovněž námitka žalobkyně, že nebyla seznámena se stanoviskem vedoucího odboru hygienických laboratoří Zdravotního ústavu se sídlem v Brně. Ačkoli bylo totiž příslušné shrnutí týkající se výsledků provedených rozborů v odvolacím rozhodnutí skutečně konstatováno, nejednalo se o nový podklad vzniknuvší v odvolacím řízení, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž o součást materiálů

Zdravotního ústavu se sídlem v Brně, konkrétně o jeho „závěr hodnocení výsledků vyšetření vzorků odebraných v lokalitě kompostárny dne 4.5.2010“, který byl žalobkyní po celou dobu řízení k dispozici.

Městskému soudu v Praze byl žalovaným předložen správní spis obsahující napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i podklady pro rozhodnutí. S ohledem na rozsáhlost a různorodost uplatněných žalobních námitek soud přistoupí k reprodukci relevantních částí rozhodnutí a ostatního obsahu správního spisu v rámci vypořádání jednotlivých námitek.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

K jednotlivým žalobním bodům lze konstatovat následující:

Pokud jde o **první až třetí žalobní bod**, týkající se formálních náležitostí napadeného rozhodnutí žalovaného, soud je neshledal důvodnými.

Podle § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Podle § 69 odst. 4 věta první správního řádu na požádání účastníka správní orgán vydá stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve shodě se svou dosavadní judikaturou v obdobných věcech žalobkyně (srov. např. rozsudky ze dne 23. 4. 2014, č. j. 7A 49/2011-72, ze dne 10.4.2015, č. j. 9A 52/2011-32, či ze dne 11. 2. 2016, č. j. 6A 270/2011 – 60) konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného nelze označit za nicotné z toho důvodu, že stejnopis tohoto rozhodnutí, který byl zástupci žalobkyně doručen prostřednictvím držitele poštovní licence, neobsahuje některé náležitosti vyžadované ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, jako je otisk úředního razítka a podpis oprávněné úřední osoby.

Teorie práva i judikatura správních soudů považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani

uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96).

Na tyto doktrinální a judikatorní závěry navázal zákonodárce právní úpravou institutu nicotnosti rozhodnutí obsaženou v ustanoveních § 77 a § 78 správního řádu. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle § 77 odst. 2 správního řádu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Napadené rozhodnutí není stíženo žádnou vadou, která by podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu zakládala jeho nicotnost. Není sporu o tom, že bylo vydáno k tomu věcně příslušným správním orgánem, a netrpí ani žádnou vadou, která by ho činila vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinou vadou, pro kterou by ho nebylo možné vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Soud ověřil, že originál napadeného rozhodnutí založený v předloženém správním spise vykazuje všechny náležitosti požadované zákonem, včetně otisku úředního razítka žalovaného a podpisu oprávněné úřední osoby – RNDr. M. R., ředitele odboru výkonu státní správy VII. Nepochybně se tedy jedná o rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2007 č. j. 2 Azs 22/2006 – 102).

To, že žalobkyni bylo žalovaným doručeno písemné vyhotovení (stejnopis) napadeného rozhodnutí bez těchto náležitostí, je sice v rozporu s ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, tato nezákonnost, kterou žalovaný nemůže omlouvat vedením spisové služby v elektronické podobě, však nemůže být dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť se nejedná o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud v tomto směru považuje za nutné zdůraznit, že žalobkyně nebyla v důsledku uvedeného procedurálního pochybení žalovaného, k němuž došlo při vyhotovení stejnopisu napadeného rozhodnutí, nikterak zkrácena na svých právech, neboť jí i přes uvedené nedostatky muselo být (a také evidentně bylo) zřejmé, kdo napadené rozhodnutí vydal, jaké věci se tento správní akt týká a co je jeho obsahem. Jak navíc žalovaný správně podotkl, měla-li žalobkyně jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti napadeného rozhodnutí či jeho původce, mohla se po jeho doručení obrátit na žalovaného a požádat podle § 69 odst. 4 správního řádu o vydání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí. V „Ověřovací doložce konverze do dokumentu v listinné podobě“, kterou obdržela spolu s napadeným rozhodnutím, byla žalobkyně rovněž

vyrozuměna o možnosti obrátit se na žalovaného se žádostí o získání tohoto dokumentu v elektronické podobě, a současně vyzvána k tomu, aby se na žalovaného neprodleně obrátila v případě, že má podezření na neautentičnost dokumentu. Z toho, že tak neučinila, nelze než dovodit, že žádné pochybnosti v tomto směru neměla a že jí v žalobě namítané formální nedostatky (absence otisku úředního razítka a podpisu oprávněné úřední osoby) nevadily.

K námitkám ohledně obsahu ověřovací doložky konverze do dokumentu v listinné podobě, že konverze napadeného rozhodnutí nevyhovuje požadavkům zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, že napadené rozhodnutí nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, že ověřovací doložka neobsahuje pravý podpis ověřující osoby, je třeba uvést, že žalovaný v daném případě při převádění napadeného rozhodnutí do listinné podoby postupoval nikoli podle žalobkyní označeného zákona č. 300/2008 Sb., ale podle zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. I v případě této námitky platí, že v situaci, kdy vyhotovení napadeného rozhodnutí založené ve správním spise obsahuje zákonem předepsané náležitosti a žalobci byl opis tohoto rozhodnutí zasílán prostřednictvím držitele poštovní licence, nemohou namítané skutečnosti představovat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku reprezentující **čtvrtý žalobní bod**, (žalobkyně namítla, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu se správním řádem), lze pouze konstatovat, že jde o námitku natolik obecnou a nekonkrétní, že je vyloučen její přezkum. Tato námitka je zjevným uvozením konkrétních námitek dalších, jež budou dále pojednány.

Městský soud v Praze neshledal důvodným ani **pátý žalobní bod**. Žalobkyně namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nepřezkoumal soulad rozhodnutí ČIŽP a řízení jeho vydání předcházející s právními předpisy, a jeho rozhodnutí je pro absenci vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelné. S takto obecně formulovanou námitkou nelze souhlasit. V této míře obecnosti uplatněné námitky je totiž třeba konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí v zásadě vypořádal s odvolacími námitkami a uvedl důvody, pro které je neshledal důvodnými. Žalobkyně nijak blíže v žalobě neoznačila, o jaké námitky, jež nebyly vypořádány, se má jednat. V takovém případě soud nemůže na námitku konkrétně reagovat. V obecné rovině však dle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá požadavkům stanoveným v § 86 odst. 3 správního řádu, žalovaný reagoval na odvolací námitky a uvedl skutečnosti, ze kterých vycházel při svém závěru, že nejsou dány důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Rozdílné právní posouzení problematiky žalovaným ve srovnání s názorem žalobkyně nelze hodnotit jako nevypořádání odvolacích námitek. Pokud žalobkyně v dalších žalobních bodech namítala nepřezkoumatelnost ve vztahu ke konkrétním odvolacím námitkám, soud se k nim vysloví v rámci vypořádání těchto konkrétních bodů.

Pokud jde o **šestý žalobní bod**, ani v něm uplatněné námitky neshledal soud důvodnými. Žalobkyně předně namítala neurčitost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou žalovaný podle jejího názoru nesprávně aproboval.

Jak již bylo výše uvedeno, rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni ve výroku 1. uložena pokuta ve výši 20 000 Kč podle ustanovení § 125a odst. 2 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „vodní zákon“) a podle § 125a odst. 1 písm. l) vodního zákona za to, že dne 4. 5. 2010 žalobkyně neučinila přiměřená opatření, aby látky závadné vodám (silně znečištěné dešťové a výluhové vody) neodtékaly z areálu kompostárny ve Vyskytné nad Jihlavou volně do okolního terénu, čímž došlo k porušení ustanovení § 39 odst. 1 vodního zákona. Ve výroku 2. byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč podle § 125g odst. 6 písm. b) a § 125g odst. 2 písm. a) vodního zákona za porušení § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona, jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že v provozu kompostárny ve Vyskytné nad Jihlavou zacházela se závadnými látkami ve větším rozsahu bez schváleného havarijního plánu.

Takto koncipované výroky rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt v posuzovaném případě jako nekonkrétní charakterizovat podle názoru Městského soudu v Praze nelze. Popis vytýkaných skutků ve výroku je totiž dostatečně určitý a zajišťuje, aby nemohly být zaměnitelné se skutky jinými. Uvedení místa – kompostárna ve Vyskytné nad Jihlavou, se v tomto kontextu jeví jako dostatečně určité - ostatně ani žalobkyně netvrdí, že by se v uvedené obci nacházelo více kompostáren. Za takové situace není nutné, aby byla ve výroku přesně uvedena čísla parcel podle katastru nemovitostí. Rovněž tak konkrétní popis způsobu, kterým měla žalobkyně zacházet se závadnými látkami, stejně jako popis konkrétních skutečností odůvodňujících závěr o rozsahu, v němž měla žalobkyně nakládat se závadnými látkami, není právně významný pro naplnění skutkové podstaty deliktů, za které byly žalobkyni pokuty uloženy, popis způsobu nakládání, ani jeho konkrétní rozsah tedy nemusel být součástí výroku rozhodnutí. V tomto ohledu postačí, aby konkrétní podklady a skutkové závěry o konkrétním rozsahu nakládání se závadnými látkami (nakládání ve větším rozsahu), byly součástí odůvodnění rozhodnutí, neboť se jedná pouze o podmínku, při jejímž naplnění se stává deliktním jednáním neexistence schváleného havarijního plánu. Ani neuvedení přesného místa, kde z prostoru kompostárny vytékala závadná voda, a toho, jaké složení tato voda měla, rovněž nelze hodnotit jako nedostatečný popis skutku – vytýkaný skutek totiž spočívá v nedostatku opatření bránícího závadným látkám ve vniknutí do povrchových nebo podzemních vod, a v ohrožení jejich prostředí. Dostatečně určité skutkové závěry ohledně místa a způsobu úniku musí být součástí odůvodnění rozhodnutí, nikoliv však samotného vymezení skutku, neboť pro jeho identifikaci nejsou rozhodující.

Jako nedůvodnou posoudil soud i následující námitku žalobkyně o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí pro absenci uvedení podkladů, jež měl žalovaný k dispozici. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal předcházející průběh řízení a řádně se vypořádal se s odvolacími námitkami žalobkyně, přičemž vzhledem ke skutečnosti, že obsáhlé odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje uvedení podkladů, dle kterých bylo rozhodováno, není nutné, aby všechny tyto skutečnosti byly znovu opakovány v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně ostatně v žalobě neuvádí, jaké konkrétní podklady nebyly v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny či jaké odvolací námitky nebyly žalovaným vypořádány. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný ztotožnil s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem. Zákon nevyžaduje,

aby odvolací orgán znovu uváděl všechny okolnosti případu a opakoval úvahy, které provedl prvostupňový správní orgán, pokud je shledá jako odpovídající zjištěnému stavu věci a provedené v souladu s příslušnými ustanoveními právních předpisů. V tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu v dostatečném rozsahu.

Městský soud v Praze neshledal důvodným ani **sedmý žalobní bod**.

Pokud jde o relevantní právní úpravu, již zmiňuje i žalobkyně, podle § 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam. Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.

K uplatněné námitce žalobkyně nutno předně konstatovat, že o tom, jaké podklady pro vydání rozhodnutí ČIŽP shromáždila, byla žalobkyně vyrozuměna již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 10. 2010. V uvedeném oznámení byla žalobkyně rovněž poučena o tom, že pokud nevyužije svého práva navrhopat důkazy a činit jiné návrhy, přistoupí ČIŽP k vydání rozhodnutí na základě těchto podkladů shromážděných k okamžiku zahájení řízení. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, z jakých podkladů (listinných důkazních prostředků) ČIŽP v dané věci čerpala skutková zjištění významná pro posouzení věci samé, což ovšem znamená, že těmito listinami v řízení provedla důkaz. Dokazování nebylo prováděno v přítomnosti žalobkyně, takže nebylo důvodu, aby správní orgán o provedení důkazu shromážděnými listinami sepisoval protokol – ten je dle § 18 odst. 1 správního řádu nutno sepsat pouze o úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení. Žalobkyni je nutno přisvědčit v tom, že správní orgán měl v takovém případě v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu o provedení důkazu listinami učinit záznam do spisu, což v souzené věci neučinil. Tímto formálním pochybením správního orgánu nicméně nebyla žalobkyně nijak zkrácena na svých procesních právech účastníka řízení, neboť z rozhodnutí ČIŽP seznala, z jakých podkladů (důkazů) správní orgán při rozhodování ve věci samé vycházel, a proti skutkovým a právním závěrům správního orgánu týkajícím se posouzení provedených důkazů mohla brojit podaným odvoláním, což také učinila. Absence záznamu o provedení důkazu listinami ve správním spise vzhledem k výše uvedenému není podstatnou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nemůže být proto důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Důvodnými shledal Městský soud v Praze námitky uplatněné v **osmém žalobním bodu**, a v souvislosti s tím i podstatnou část námitky uplatněných v **šestnáctém, sedmnáctém a devatenáctém žalobním bodu**. Souborně tyto námitky představují námitky vztahující se jednak ke způsobu zjišťování skutkového stavu, jednak k otázce, zda skutkový stav, z něhož správní orgán prvního stupně a žalovaný vycházel, má oporu v podkladech pro rozhodnutí.

Pokud jde o potřebný rozsah skutkových zjištění, je třeba vyjít z příslušných hypotéz aplikovaných právních norem.

Žalobkyni byl kladen k tíži jednak správní delikt podle § 125a odst. 1 písm. l) vodního zákona, jehož skutková podstata je definována tak, že právnická nebo podnikající fyzická osoba v rozporu s § 39 odst. 1 vodního zákona neučiní při zacházení se závadnými látkami přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod, a ohroží tak jejich prostředí. Jako druhý správní delikt byl žalobkyni kladen k tíži správní delikt podle § 125g odst. 2 písm. a), jehož skutková podstata je definována tak, že právnická nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím pro povrchové nebo podzemní vody, s nimi zachází bez schváleného havarijního plánu podle § 39 odst. 2 písm. a) vodního zákona.

V případě prvního vytýkaného deliktu tak podstatnými skutkovými zjištěními bylo, zda žalobkyně zacházela se závadnými látkami, zda došlo k jejich úniku do podzemních či povrchových vod a zda se tak stalo v důsledku absence přiměřených opatření ze strany žalobkyně.

V případě druhého vytýkaného deliktu pak rozhodnými skutkovými zjištěními je opět, zda žalobkyně nakládala se závadnými látkami, zda s nimi nakládala ve větším rozsahu a zda tak činila bez schváleného havarijního plánu.

Pokud jde o pojem závadných látek, podle § 39 odst. 1 věty první vodního zákona jsou závadné látky, které nejsou odpadními ani důlními vodami a které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Jako zvláštní kategorii závadných látek vymezuje § 39 odst. 3 vodního zákona tzv. nebezpečné závadné látky, o nichž stanoví, že jejich seznam a seznam dalších látek nebo skupin látek, které v obdobné míře vyvolávají znepokojení (dále jen „nebezpečné látky“), je uveden v příloze č. 1 k tomuto zákonu; tento seznam obsahuje i zvlášť nebezpečné závadné látky (dále jen „zvlášť nebezpečné látky“). Zvláštní kategorií nebezpečných a zvlášť nebezpečných látek jsou prioritní látky, které představují významné riziko pro vodní prostředí a související ekosystémy. Seznam prioritních látek stanoví vláda nařízením. Součástí seznamu prioritních látek je také kategorie prioritní nebezpečné látky, což jsou látky, které vytvářejí velmi vysoké riziko ve vodním prostředí nebo zprostředkovaně přes vodní prostředí z důvodu své perzistence a schopnosti bioakumulace.

Pro závěr o naplnění skutkové podstaty vytýkaných správních deliktů tedy bylo v případě žalobkyně třeba učinit dostatečná skutková zjištění o tom, že nakládá obecně s látkami, které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod, resp. s látkami uvedenými v příslušné příloze vodního zákona (nebezpečné závadné látky).

Příloha č. 1 vodního zákona v době spáchání žalobkyni k tíži kladených deliktů vymezovala zvlášť nebezpečné látky jako látky náležející do dále uvedených skupin látek, s výjimkou těch, jež jsou biologicky neškodné nebo se rychle mění na látky biologicky neškodné, konkrétně:

1. organohalogenové sloučeniny a látky, které mohou tvořit takové sloučeniny ve vodním prostředí,
2. organofosforové sloučeniny,
3. organocínové sloučeniny,
4. látky nebo produkty jejich rozkladu, u kterých byly prokázány karcinogenní nebo mutagenní vlastnosti, které mohou ovlivnit produkci steroidů, štítnou žlázu, rozmnožování nebo jiné endokrinní funkce ve vodním prostředí nebo zprostředkovaně přes vodní prostředí,
5. rtuť a její sloučeniny,
6. kadmium a jeho sloučeniny,
7. persistentní minerální oleje a persistentní uhlovodíky ropného původu,
8. persistentní syntetické látky, které se mohou vznášet, zůstávat v suspenzi nebo klesnout ke dnu a které mohou zasahovat do jakéhokoliv užívání vod.

Jako nebezpečné látky pak příloha uváděla:

1. Metaloidy, kovy a jejich sloučeniny: zinek, selen, cín, vanad, měď, arzen, baryum, kobalt, nikl, antimon, berylium, thalium, chrom, molybden, bor, telur, olovo, titan, uran, stříbro.
2. Biocidy a jejich deriváty neuvedené v seznamu zvláště nebezpečných látek.
3. Látky, které mají škodlivý účinek na chuť nebo na vůni produktů pro lidskou spotřebu pocházejících z vodního prostředí, a sloučeniny mající schopnost zvýšit obsah těchto látek ve vodách.
4. Toxické nebo persistentní organické sloučeniny křemíku a látky, které mohou zvýšit obsah těchto sloučenin ve vodách, vyjma těch, jež jsou biologicky neškodné nebo se rychle přeměňují ve vodě na neškodné látky.
5. Elementární fosfor a anorganické sloučeniny fosforu.
6. Nepersistentní minerální oleje a nepersistentní uhlovodíky ropného původu.
7. Fluoridy.
8. Látky, které mají nepříznivý účinek na kyslíkovou rovnováhu, zejména amonné soli a dusitany.
9. Kyanidy.
10. Sedimentovatelné tuhé látky, které mají nepříznivý účinek na dobrý stav povrchových vod.

Obě definice závadných látek (tedy jak obecná definice podle § 39 odst. 1 vodního zákona, tak definice podle přílohy 1 tohoto zákona) vymezují látky buď jejich účinkem, nebo jejich chemickou podstatou. Z takto koncipovaných definic tedy nevyplývá ex lege, resp. není samo o sobě evidentní, zda výluhové vody kompostárenského provozu, či samotný kompost a jeho meziprodukty jsou či nejsou závadnými látkami. K závěru o naplnění skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu tedy bylo zapotřebí buď zjistit konkrétní chemické a jiné vlastnosti zjištěných unikajících látek, popřípadě na základě podložených a srozumitelně a přezkoumatelně v rozhodnutí uvedených obecných odborných poznatků vymezit důvody závadnosti látek unikajících z provozu žalobkyně tak, aby bylo zřejmé naplnění ať již definice podle § 39 odst. 1 vodního zákona, ať již definic podle přílohy 1 vodního zákona.

Zároveň je třeba přihlédnout k tomu, že správní orgán prvního stupně ve vymezení skutku naplňujícího skutkovou podstatu prvního správního deliktu časově fixoval skutkové okolnosti ke dni 4. 5. 2010 (v tomto dni žalobkyně neměla učinit přiměřená opatření, aby látky závadné vodám nevnikly do vod povrchových či podzemních).

Pokud jde o relevantní obsah správního spisu z hlediska zjištění podstatných skutkových okolností výše vymezených, je v něm obsažen především Zápis z inspekčního šetření ze dne 4. 5. 2010. Tento zápis výslovně konstatuje, že šetření bylo prováděno na základě ust. § 112 odst. 1 a § 114 vodního zákona, šlo tedy o výkon vodoprávního dozoru. Ze zápisu je dále zřejmé, že inspekčnímu šetření nebyl přítomen odpovědný zástupce kontrolované osoby, inspekčnímu šetření byl přítomen pan V. V. - starosta obce Vyskytná nad Jihlavou. V popisu zjištěných skutečností zápis uvádí, že na základě vizuální kontroly na místě samém lze konstatovat, že objekt kompostárny je zaplněn cca z 80 % celkové plochy čistírenskými kaly a dalším biologickým materiálem (zemina, kůra). Navezený biologický materiál nebyl upraven a homogenizován pro biologický proces kompostování. Na části nezavezené plochy, která se jevila jako zpevněná betonová a živičná, byla patrná znečištěná dešťová voda silně páchnoucí. Sběrný kanál, který je určený pro odvod průsakových vod z biologického materiálu určeného ke kompostování, nebyl v den inspekčního šetření funkční a téměř veškeré vody odtékaly a prosakovaly do okolního terénu. Součástí biologického procesu kompostování je sběrná jímka pro zachyt výluhových vod umístěná v těsné blízkosti areálu vedle betonového oplocení. Vizuálně zjištěno bylo, že jímka je dvoukomorová, přičemž jedna komora byla zaplněna cca do výšky 1,5 m od horního okraje, druhá komora byla zaplněna ca do výšky 2,5 m od horního okraje. Obchůzkou kolem kompostárny bylo dále zjištěno, že betonový plot je na mnoha místech zjevně porušený. Zpevnění a nepropustnost celkové plochy nebylo možné v den inspekčního šetření posoudit v důsledku téměř 80 % zavezení této plochy biologickým materiálem. ČIŽP dále konstatuje, že svah, na kterém se kompostárna nachází, a to především severozápadní strana, jevil v den inspekčního šetření známky průsakových silně páchnoucích vod, a to na především na té straně, kde je umístěna jímka. Značné množství těchto silně páchnoucích vod bylo patrné i pod svahem na přilehlém poli, které obhospodaruje soukromý zemědělec. Dle informace starosty V. V. se ve vzdálenosti cca 600 m od kompostárny nachází rybník a ve vzdálenosti cca 750 m Bělokamenský potok. V době inspekčního šetření došlo k navážení biologického materiálu do prostor kompostárny nákladním automobilem MAN firmy S., spol. s r.o. Pracovníci inspekce

pořídili fotodokumentaci kompostárny a jejího okolí v celkovém počtu 17 snímků (11 snímků přilehlého svahu s kalužinou srážkových a výluhových vod, 7 snímků kompostárny a okolí). Dále pracovníci inspekce odebrali vzorek srážkových a výluhových vod z místa pod přilehlým svahem pod kompostárnou, a to v počtu 1 vzorku a taktéž 1 vzorek výluhových vod z jímky. Tyto vzorky byly téhož dne předány akreditované laboratoři k provedení analýzy.

Pokud jde o účast odpovědné osoby žalobkyně při tomto inspekčním šetření, zápis uvádí, že „v průběhu inspekčního šetření byl kontaktován a informován o průběhu šetření odpovědný pracovník za provoz společnosti S., spol. s r.o., pan R. Š. S panem R. Š. bylo telefonicky dohodnuto ústní jednání na České inspekci životního prostředí, OI Havlíčkův Brod dne 7. 5. 2010 ve věci provozování kompostárny a šetření podnětu. Pracovníci inspekce se dotázali pana R. Š., zda má zájem o konzervaci odebraných vzorků pro provedení případného kontrolního rozboru vzorků, odebraných inspekci. Pan R. Š. neměl o tuto zpětnou kontrolu zájem.“

Téhož dne, tedy 4. 5. 2010 pak správní orgán prvního stupně vydal usnesení podle ustanovení § 138 odst. 1 správního řádu, jímž zajistil důkaz ohledáním věci nemovité - provozu kompostárny Vyskytná nad Jihlavou. V odůvodnění konstatoval, že na základě podezření ze spáchání správního deliktu v provozu kompostárny Vyskytná nad Jihlavou, a to ve věci neučinění přiměřených opatření při zacházení se závadnými látkami, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo neohrožily jejich prostředí, rozhodla ČIŽP o zajištění důkazu ohledáním této věci nemovité, spojené s pořízením fotodokumentace stavu a odběrem vzorků, neboť panuje důvodná obava, že po zahájení řízení by mohlo dojít ke změně stavu a tento důkaz by nebylo možno vůbec provést. Zároveň byl vypracován protokol o zajištění důkazu, který obsahuje shodný popis zjištěných skutečností jako zápis z inspekčního šetření.

Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný na základě odvolání žalobkyně proti usnesení o zajištění důkazu, toto usnesení rozhodnutím ze dne 6. 9. 2010, č. j.: 1619/560/10 52987/ENV/10, sp. zn.: OV 13/2010, zrušil. Žalovaný přitom konstatoval, že důkazní prostředky takto zajištěné (zejména fotodokumentace a vzorky unikajících vod), jsou jako důkazy v dalším řízení nepoužitelné.

Správní spis dále obsahuje protokol o zkouškách č. 4915/2010/HL Zdravotního ústavu se sídlem v Brně, který ve vzorcích odebraných v kompostárně Vyskytná nad Jihlavou dne 4. 5. 2010 identifikuje konkrétní závadné látky a jejich koncentrace, a s ním související hodnocení výsledků vyšetření vzorků ze dne 21. 5. 2010, v němž se konstatuje, že v obou hodnocených vzorcích vod bylo prokázáno velmi vysoké organické i anorganické zatížení, přičemž vypouštění takových vod do půdního prostředí či podzemních a povrchových vod by způsobilo vysoké potenciální riziko ekologické havárie.

K rozhodným skutečnostem byl pak též podle obsahu správního spisu jako svědek vyslechnut pan V. V. Ten uvedl, že byl dne 4. 5. 2010 vyzván pracovníky ČIŽP, aby se zúčastnil se prohlídky provozu kompostárny v k. ú. Vyskytná nad Jihlavou. Při příjezdu před kompostárnu podle něj bylo konstatováno, že plocha kompostárny je zhruba ze tří čtvrtin zaplněna čistými kaly, nikoliv směsí, která má vznikat kompostováním. Na zbývající části

plochy byla nedefinovatelná směs kalů, vody a tato směs vytékala v prostoru vrat přes záchytný kanálek, který byl prakticky nefunkční. Výtok těchto řídkých kalů byl znatelný v prostoru před kompostárnou v rozsahu 20x30m. Dále byly zjištěny průsaky na severní straně směrem, kde hospodářský soukromý zemědělec, a to ve svahu. Bylo zjištěno, že v ohrazení kompostárny byly spáry mezi betonovým ohrazením, které umožňovaly výtok řidšího materiálu. Jímka, která měla odpad z kompostárny zachycovat, byla takřka poloprázdná, výšku přesně svědek nepopsal. Na dotaz ČIŽP, jak vypadala tekutina prosakující svahem a vytékající po svahu směrem do pole, svědek uvedl, že se jednalo o zapáchající tmavou tekutinu. Na některých místech bylo vidět, že porost byl v důsledku této tmavé tekutiny poškozen. Na dotaz ČIŽP, zda se tekutina zasakovala, svědek uvedl, že na části pole byla zasažena místa, která by tam v jiný den bez působení této tekutiny nebyla. Na dotaz, z čeho svědek odvozuje, že se jedná o průsak vod z kompostárny, svědek uvedl, že je to jeho domněnka podložená očividným kritickým stavem betonového ohrazení a plochy celé kompostárny, na něž upozorňoval i stavební úřad. Kompostárna se podle svědka provozovala dříve jako polní hnojiště 20 - 30 let a živičná plocha, která byla uvedena v souhlasu pro provoz kompostárny, byla silně narušena. Na dotaz, v jaké vzdálenosti od kompostárny se tekutina nacházela a v jakém rozsahu, svědek uvedl, že na několika místech bylo znát přímé vyvěrání této tekutiny, a na svahu bylo znát, že tyto tekutiny neprospívají vegetaci, neboť byla zežloutlá.

Z takto popsaného relevantního obsahu podkladů pro rozhodnutí, jež se vztahují ke skutečnostem rozhodným z hlediska naplnění skutkové podstaty obou správních deliktů, vyplývá, že stěžejní závěr – tedy závěr o tom, že došlo k úniku závadných látek, resp. že žalobkyně vůbec se závadnými látkami nakládá, primárně mohl být podložen výsledky rozborů vytékajících vod, jejichž vzorky byly odebrány při šetření dne 4. 5. 2010. Výsledky těchto rozborů, jakož i další skutková zjištění popsaná v zápise o inspekčním šetření, resp. protokolu o zajištění důkazu, jsou podle názoru soudu jako důkazní prostředky nepoužitelné, neboť byly pořízeny v rozporu se zákonem.

Nezákonnost postupu podle § 138 správního řádu (zajištění důkazu) ve vztahu k úkonům dne 4. 5. 2010 konstatoval sám žalovaný. Za této situace by bylo lze jako způsobilý podklad pro rozhodnutí, a v tom lze v obecné rovině souhlasit se žalovaným, sice užít zjištění správního orgánu prvního stupně včetně zajištěných vzorků v podobě výsledků inspekčního šetření podle § 112 a § 114 vodního zákona, ovšem pouze za předpokladu, že toto šetření proběhlo v souladu se zákonem. Tak tomu ovšem podle názoru soudu nebylo. Podle § 112 odst. 1 vodního zákona ČIŽP vykonává ve vymezených případech vodoprávní dozor, v rámci něhož jsou podle § 114 vodního zákona pověřeni zaměstnanci (inspektoři) oprávněni v nezbytně nutném rozsahu vstupovat, popřípadě vjíždět na cizí pozemky a dále vstupovat do cizích objektů užívaných pro podnikatelskou činnost nebo provozování jiné hospodářské činnosti, pokud k tomu není třeba povolení podle zvláštních právních předpisů, požadovat potřebné doklady, údaje a písemná nebo ústní vysvětlení týkající se předmětu dozoru a odebírat potřebné vzorky; kontrolovaný subjekt je povinen požadované doklady, údaje a vysvětlení poskytnout a v potřebném rozsahu při provádění kontroly spolupracovat. Inspektoři a pověřeni zaměstnanci vodoprávních úřadů jsou povinni vykazovat se při výkonu činnosti

průkazem inspektora nebo pověřeného pracovníka a před vstupem do cizích objektů informovat provozovatele. Zároveň je nutno na tuto činnost vodoprávního dozoru s ohledem na ustanovení § 2 písm. d) a § 3 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění účinném ke dni provedení inspekčního šetření, vztáhnout i požadavky vymezené tímto zákonem. Podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole jsou přítom kontrolní pracovníci povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005 – 51, povinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly, a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu. To sice neznamená, že by kontrolovaná osoba musela být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly, je ovšem vyloučeno, aby v případě kontroly spojené se zajištěním předmětů rozhodných z hlediska závěrů kontrolních zjištění, nebyly o zahájení kontroly vyrozuměny statutární orgány kontrolované společnosti, jsou-li přítomny, a v opačném případě jiná odpovědná osoba tak, aby jí byl umožněn prostor být kontrole přítomen a bránit svá práva.

Toto právo žalobkyně při inspekčním šetření dne 4. 5. 2010 však nebylo zaručeno. Ze zápisu z kontrolního šetření sice vyplývá, že byl telefonicky kontaktován odpovědný zástupce žalobkyně, nicméně se tak zjevně stalo až po vykonání rozhodných úkonů (odebrání vzorků), přičemž mu byla nabídnuta pouze možnost část těchto vzorků uchovat pro opakovaný rozbor, nikoliv možnost být odběru vzorků přítomen. Žalobkyni tedy nebyla poskytnuta reálná možnost k obraně svých práv při zajišťování podstatného podkladu pro pozdější skutkové závěry. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného ve vyjádření k žalobě, že se „*provozovatelka prostřednictvím odpovědné osoby zbavila možnosti být přítomna inspekčnímu šetření s odběrem vzorků*“. Zápis o inspekčním šetření ze dne 4. 5. 2010 neobsahuje nic, co by nasvědčovalo závěru, že odpovědná osoba odmítla svou účast, resp. vůbec není zřejmé, že jí byla účast vůbec nabídnuta. Zápis o inspekčním šetření konstatuje pouze to, že byl odpovědný zástupce pan Švehla telefonicky zpraven o probíhajícím šetření a o tom, že byly odebrány vzorky, jejichž uchování mu bylo nabídnuto, přičemž odmítnutí odpovědného zástupce se vztahovalo na uchování vzorků. Z tohoto vyličení nelze uzavřít na to, že odpovědná osoba odmítla svou účast při šetření. S ohledem na to soud dospěl k závěru, že výsledky analýzy odebraných vzorků nemohou být v dané věci podkladem pro skutkové závěry správního orgánu ani jako zjištění v rámci kontrolní činnosti podle § 112 vodního zákona.

Toho, že jde o podklad nepoužitelný, si konečně byl velmi dobře vědom sám správní orgán prvního stupně, který v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně konstatuje, že výsledky rozborů vzorků pořízených při inspekčním šetření a rovněž pořízená fotodokumentace nejsou použity jako důkazní prostředky. Závěr o tom, že žalobkyně nakládala nedovoleně se závadnými látkami, pak správní orgán prvního stupně odůvodnil následovně: „*Vzhledem k tomu, že odtok výluhových vod v důsledku dešťových srážek z provozu, jakým je kompostárna, lze vždy klasifikovat podle § 39 vodního zákona jako odtok závadných látek, což je správnímu orgánu dostatečně známo již z předchozí kontrolní činnosti i u jiných provozovatelů, je v jednání účastníka řízení spatřováno spáchání správního deliktu...*“.

Takové konstatování sice směřuje k vymezení závadnosti látek na základě obecných odborných poznatků, je však v této podobě zcela obecné a nepřezkoumatelné. Správní orgán prvního stupně totiž neuvádí ani v náznaku mechanismus působení či konkrétní obsah závadných látek, který lze podle těchto obecných odborných poznatků u výluhových vod z kompostárny alespoň předpokládat. Závěr správního orgánu prvního stupně byl tak nepřezkoumatelný. Pokud pak žalovaný ve svém rozhodnutí jak co do závěru o naplnění skutkové podstaty vytýkaných správních deliktů, tak co do závěru ohledně kritérií výše ukládaných pokut opřel o výsledky rozborů odebraných vzorků, opřel své úvahy o nepoužitelný podklad řízení a jde v jeho případě o závěry, jež nemají oporu v obsahu spisu.

Za těchto okolností již pro tento důvod bylo namístě napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit, a to pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť závěr o naplnění skutkové podstaty vytýkaných správních deliktů se ve svém základu, tedy v závěru o tom, že žalobkyně nakládala se závadnými látkami, resp. že závadné látky nezabezpečila proti úniku, opírá o nepoužitelný podklad, resp. je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Totéž ovšem platí i o dílčí rozhodné skutečnosti, kterou žalobkyně rovněž namítala, a to o skutečnosti rozhodné z hlediska druhého vytýkaného správního deliktu, a to, že žalobkyně nakládala se závadnými látkami ve větším rozsahu. Podle § 2 písm. b) vyhlášky č. 450/2005 Sb., účinné ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se zacházením se závadnými látkami ve větším rozsahu rozumí zacházení se závadnými látkami v kapalném skupenství v zařízení s celkovým množstvím v něm obsažených závadných látek nad 1 000 l včetně nebo v přenosných, k tomu určených, obalech s celkovým množstvím v nich obsažených závadných látek nad 2 000 l včetně, a to v kterémkoliv okamžiku. O zacházení s pevnými závadnými látkami ve větším rozsahu se nejedná, je-li s nimi nakládáno v kterémkoliv okamžiku v celkovém množství závadných látek do 2 000 kg včetně. Dále se o zacházení se závadnými látkami ve větším rozsahu nejedná, je-li nakládáno

1. s uhlovodíky ropného původu jako pohonnými hmotami při provozu jednotlivých dopravních prostředků silniční, drážní, vodní a letecké dopravy a mobilních mechanizačních prostředků včetně provozu vojenské techniky a materiálu, nebo

2. s hnojivy a přípravky na ochranu rostlin při jejich přímé aplikaci.

Ohledně splnění této definice správní orgán prvního stupně pouze konstatoval, že je naplněna již tím, že kapacita jímky je cca 100 m³. Tento závěr však není blíže odůvodněn. Kapacitu jímky však bylo možno odvodit podle názoru soudu pouze ze závěrů inspekčního šetření ze dne 4. 5. 2010, tedy nepoužitelného podkladu pro rozhodnutí. Výslech svědka totiž žádné konkrétní poznatky o velikosti této jímky nepřinesl.

Lze tak shrnout, že jediným použitelným podkladem pro rozhodná skutková zjištění je pouze obsah svědecké výpovědi (bývalého) starosty Vyskytné nad Jihlavou. Obsah této výpovědi však postačuje pouze k závěru o tom, že z důvodu nefunkčnosti odvodního kanálu a netěsnosti betonového ohrazení došlo k výtoku výluhových vod z objektu kompostárny do okolí, popřípadě k závěru o rozsahu tohoto úniku, nikoliv však k závěru o povaze uniklých

vod a jejich celkového množství z hlediska naplnění definice nakládání se závadnými látkami ve větším rozsahu.

Pokud jde o obsahově související námitky uplatněné v **devátém a jedenáctém žalobním bodu**, soud je neshledal důvodnými.

Podle § 1251 odst. 1 vodního zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Je pravdou, že žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně a posléze v odvolání poukazovala na okolnost, že k úniku výluhových vod došlo v důsledku prudkých srážek, jež nemohla ovlivnit, a jako důkazní prostředek navrhla zprávu ČHMÚ vztahující se k danému období.

Pokud jde o obsah uplatněných žalobních námitek, nelze předně souhlasit se žalovanou v tom, že by se žalovaný s její argumentací uplatněnou v odvolání nevypořádal. Na str. 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí otázku možného liberačního důvodu v podobě nepředvídatelných srážek podrobně pojednává a s odkazem na obsah zprávy ČHMÚ, kterou si vyžádal, dospívá k závěru, že se v dané lokalitě v době kontroly ČIŽP a těsně před ní nevyskytly žádné mimořádné srážky, jež by žalobkyně nemohla předpokládat v souvislosti s provozováním kompostárny.

K námitce žalobkyně, že žalovaný nepřípadně poukazoval na to, že si měla zprávu o počasí opatřit sama, soud konstatuje, že tento poukaz žalovaného nebyl nepřipadný. Ustanovení § 1251 odst. 1 vodního zákona obsahuje speciální úpravu vůči ustanovení správního řádu, pokud jde o důkazní břemeno. Tím, kdo má prokázat že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, není správní orgán, ale právnická osoba, které je vytýkáno spáchání správního deliktu spočívajícího v porušení příslušné povinnosti.

Pokud jde o námitku, že žalovaný použil v řízení podklad (zprávu ČHMÚ), který byl získán až v průběhu řízení odvolacího, přičemž žalobkyně s ním nebyla seznámena, lze připustit, že tato skutečnost představuje porušení procesního práva žalobkyně podle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nicméně v kontextu dalších skutečností zřejmých z jiných podkladů rozhodnutí, konkrétně svědecké výpovědi pana Vyvíjala, tato skutečnost není z hlediska zákonnosti závěru žalovaného o neexistenci liberačních důvodů rozhodná. Jde totiž o to, že ze zjištěného skutkového stavu nevyplývala vůbec možnost uvažovat o žalobkyní namítaném důvodu (intenzita srážek) jako o liberačním důvodu. Z výše reprodukované výpovědi svědka totiž vyplynulo, že sběrný kanál, který měl výluhové vody odvádět, byl nefunkční a voda odtékala mimo něj, dále je z použitelných podkladů pro rozhodnutí zřejmé (a nikdo tuto skutečnost nezpochybňoval), že v době kontrolního zjištění nebyla přítomna žádná osoba odpovědná za provoz kompostárny. Za této situace je zřejmé, že žalobkyně nevynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby neporušila povinnost učinit přiměřená opatření, aby závadné látky nevnikly do povrchových nebo podzemních vod a neohrožily jejich prostředí. Zanesení sběrného kanálu a nikoliv samotný déšť totiž bylo příčinou toho, že voda odtékala na komunikaci. Za této situace tedy žalobkyně nemohla poukazem na možnou existenci

silnějšího deště závěr o své delikttní odpovědnosti zpochybnit. Jestliže pro aplikaci ustanovení § 1251 odst. 1 vodního zákona nebyly naplněny podmínky, není právně významné porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, kterého se žalovaný dopustil tím, že žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí nedal možnost se vyjádřit ke zprávě Českého hydrometeorologického ústavu. Tato porušení procesního předpisu nemohlo mít vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť ustanovení § 1251 odst. 1 nemohlo být aplikováno z důvodů na straně žalobkyně.

Pokud jde o **desátý žalobní bod**, soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že existence a z ní vyplývající vzdálenost Bělokamenského rybníka a potoka lze označit za skutečnost obecně známou, již bez dalšího nebylo potřebné dokazovat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, *„skutečnosti obecně známé (tzv. notoriety) obdobně jako skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu) jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se v soudním či správním řízení zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notorií (stejně jako skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti), mohou také navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení. Notoriety mohou být známé úplně každému nebo širokému okruhu osob v určitém místě a čase. Je možno rozlišovat notoriety známé celostátně a notoriety známé místně. Jak uvádí význačný český procesualista, notoriety „jsou takové skutečnosti, jež jsou anebo mohou býti vůbec každému aneb jistým vrstvám společnosti lidské bezpečně známy prostě proto, že člověk jest členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které sebou život přináší neb v minulosti přinesl. Patří-li do kruhu takto informovaných osob i soud (aneb lze-li od něho právem žádati, aby byl s tou neb onou skutečností takto obeznámen), netřeba důkazu o skutečnosti, na niž se vědomost soudu vztahuje.“ (Hora, V. Československé civilní právo procesní. I. - III. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 311). Naproti tomu „[n]ahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými“ (rozhodnutí NS ČSR ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25, pramen Vážný 2044/1925 tr., cituje rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2010, čj. 2 As 48/2009 - 94, věc BIOCLINICA).“ V případě geografických reálií, jako je právě případ existence rybníka na určitém místě, jde o skutečnost evidentní, zjevnou bez nutnosti dokazování, přístupnou komukoliv za využití běžných informačních zdrojů (mapové portály, mapy ve fyzické podobě, místní znalost).*

Ve dvanáctém žalobním bodu vyslovila žalobkyně nesouhlas s vypořádáním její odvolací námitky týkající se formálních nedostatků při označování p. V. V. v protokolech sepsaných ČIŽP, neboť podle názoru žalobkyně došlo k porušení ust. § 18 správního řádu a § 2 odst. 1 první věta téhož zákona. K takto formulované námitce lze konstatovat pouze tolik, že i případné nedostatečné uvedení identifikačních údajů osoby podle § 18 odst. 2 správního řádu není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud nevystane pochybnost o identitě takové osoby. O identitě osoby svědka V. žalobkyně, jejíž zástupce byl výslechu svědka přítomen, žádnou pochybnost zjevně ovšem neměla. Za těchto okolností námitka žalobkyně nemůže být důvodnou.

Pokud jde o námitku uplatněnou **ve třináctém žalobním bodu**, soud dospěl k závěru, že jde v kontextu potřebného zjišťování skutkových okolností věci z hlediska hypotéz aplikovaných norem o námitku irelevantní. Pokud žalobkyně netvrdí, natož prokazuje, že v rámci areálu kompostárny bylo více sběrných kanálů, že byly funkční, že neúčinnost jednoho z nich nemohla ovlivnit schopnost bezpečně odvádět vody do sběrné jímky, je její polemika o tom, zda měl svědek ve své výpovědi na mysli stejný sběrný kanál jako ČIŽP při formulování zápisu z inspekčního šetření, irelevantní. Pokud soud pomine nepoužitelnost zápisu z inspekčního šetření jako podkladu pro rozhodnutí v nyní posuzované věci, je zřejmé, že jak ČIŽP, tak svědek hovoří o nefunkčním sběrném kanálu a důsledcích jeho nefunkčnosti, tedy vytékání vody mimo objekt kompostárny. Žalobkyně toto skutkové zjištění, tedy že (nějaký) sběrný kanál nebyl funkční, v řízení způsobilými argumenty nenapadla. Přitom tento závěr plně postačoval ke konstatování, že k úniku (potenciálně – tato skutečnost nebyla s ohledem na nezpůsobilost podkladů rozhodnutí spolehlivě prokázána) závadných látek došlo, a došlo tedy k naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 125a odst. 1 písm. l) vodního zákona.

Pokud jde o obsah **čtrnáctého žalobního bodu**, soud uplatněné žalobní námítky rovněž neshledal důvodnými.

Předně je třeba upřesnit, že z povahy věci nemohlo dojít přítomností starosty Vyskytné nad Jihlavou k namítanému porušení § 54 odst. 4 správního řádu. Podle uvedeného ustanovení § 54 odst. 4 správního řádu správní orgán může k účasti na ohledání přizvat nestranné osoby, aby zajistil jejich přítomnost při provádění důkazu. Ohledání je však jedním z úkonů, které může správní orgán provádět v rámci správního řízení. Zmiňovaný zástupce obce se však neúčastnil ohledání v rámci správního řízení, ale byl přítomen při kontrole prováděné podle § 112 a § 114 vodního zákona podle. V rámci tohoto šetření nedocházelo k ohledání místa jako správním orgánem, ale ke kontrolní činnosti, jež je ČIŽP uložena vodním zákonem. ČIŽP inspekční šetření neprováděla dle ustanovení správního řádu.

Otázkou přítomnosti zástupce obce při kontrolách se pak zabýval Městský soud v Praze již ve svém rozhodnutí ze dne 4.4.2012, č. j. 7 A 176/2010 – 79, přičemž konstatoval, že starostové obcí byli zvoleni do svých funkcí právě proto, aby zastupovali své voliče v jejich zájmech, přičemž právo na příznivé životní prostředí a právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí zakotvené v čl. 35 odst. 1 a 2 Listiny, je nepochybně právem a zájmem i obyvatel obcí. Lze tak uzavřít, že starostové právě svou přítomností prezentují jednak vyjádření zájmu obyvatel jmenovaných obcí na řádném dodržování podmínek činnosti provozovatelů zdrojů znečištění životního prostředí, a jednak naplnění práva na informace o stavu zdroje (v daném případě kompostárny), která ovlivňuje životního prostředí obce. Ani skutečnost, že příslušná obec je příjemcem části uložené pokuty podle vodního zákona, nemůže zakládat samou o sobě podjatost starosty takové obce coby osoby přítomné kontrole. Žalobkyně ani nijak nezpochybňuje závěr správních orgánů, že p. V. neměl žádný faktický vliv na průběh ani výsledek kontroly. Závěr o absenci relevantních tvrzení svědčících pro zaujatost pana V. lze pak vztáhnout i na hodnocení hodnověrnosti jeho výpovědi jako svědka.

Pokud jde o obsah **patnáctého žalobního bodu**, lze přisvědčit žalobkyni v tom, že se ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný řádně nevypořádal s návrhem na provedení důkazu žalobkyně výsledkem R. Š. Správní orgán prvního stupně se s tímto návrhem nevypořádal vůbec, rozhodnutí žalovaného pak pouze konstatuje: „Odmítnutí návrhu svědecké výpovědi pana R. Š. správním orgánem je v souladu s procesními předpisy pro správní řízení. Správní úřad není povinen každý návrh účastníka na provedení důkazu akceptovat“. V návaznosti na toto konstatování pak uvádí, že R. Š. jako odpovědná osoba provozu kompostárny byl přítomen sepsání protokolu o kontrolním zjištění dne 13. 10. 2010. Lze přisvědčit žalobkyni, že takové vypořádání důkazního návrhu je zcela nepřezkoumatelné, neboť z něj nijak nevyplyvá seznatelný důvod, proč žalovaný nepovažoval provedení důkazu za potřebné. Lze přisvědčit žalobkyni i v tom, že se žalovaný nevypořádal ani s námitkou žalobkyně, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal i s dalšími důkazními návrhy žalobkyně, a to protokoly o rozborech vody z jímky, oznámením o provedení oprav ze dne 9. 6. 2010 a zápisem č. 200 o posouzení vodotěsnosti nádrže Vyskytná ze dne 9. 8. 2010. K této námitce odůvodnění žalovaného neobsahuje žádnou zmínku. Tento žalobní bod tak shledal soud důvodným.

Pokud jde o **osmnáctý žalobní bod**, i pokud by soud přistoupil na to, že v důsledku doručování předvolání k úkonu sepisování protokolu dne 13. 10. 2010 pouze žalobkyni došlo k porušení ust. § 34 odst. 2 správního řádu, žalobkyně nijak nespecifikuje, jak takové porušení mohlo konkrétně ohrozit její práva účastníka řízení, resp. jaký vliv toto pochybení mohlo mít na zákonnost rozhodnutí. Jde tak o námitku akademickou, která nesměruje k ochraně práv žalobkyně, a soud ji neshledal důvodnou.

Pokud jde o **dvacátý žalobní bod**, který je představován námitkami týkajícími se úvah žalovaného o výši uložených pokut, lze pouze konstatovat, že s ohledem na závěr soudu o nedostatku podkladů pro závěr o samotném naplnění znaků skutkové podstaty vytýkaných správních deliktů neobstojí z povahy věci ani úvahy správních orgánů o výši uložených pokut. Za těchto okolností je vypořádání tohoto žalobního bodu nadbytečným.

S ohledem na to, že soud shledal napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, přičemž nepřezkoumatelnými byly shledány závěry, jež měly vliv na oba výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí, jež mu předcházelo, podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná. Proto soud uzavřel, že jí náleží proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2000 Kč a z nákladů právního zastoupení. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, jehož odměna sestává podle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, z odměny za dva úkony právní služby po 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) a paušální náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky za dva úkony právní služby po 300 Kč. Vzhledem k

tomu, že je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, částka odměny a náhrady hotových výdajů se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku této daně.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová,
předsedkyně senátu